

ուածագիրը և Ամիրկիւնէ ու Աբաս—Ղուլի խաներու գրութիւնները, դարձեալ իսպահան կ'երթայ, կը ներկայանայ Արքունի Դիւանատունը և ցոյց տալով փաստաթուղթերը, կը հաստատէ՝ թէ էջմիածնի գիւղը «ի բնէ» Աթոռին կը պատկանի: Շեխ—Իսլամն ու միւս մեծամեծները, վաւերացնելով թուղթերը տեսնելով, կը վկայեն: «Մենք վերահասու եղանք ստուգութեամբ, որ այս գիւղիս կալուածները, եկամուտը, բահրեն և միւս հասոյթները՝ բոլորովին էջմիածնի Աթոռին պատկանած են «ի բնէ»: ո՛վ որ այսուհետև ձեռնամուխ ըլլայ կամ դատ բանայ, ստախօս և յանցաւոր պիտի նկատուի»: Այսպէս կը գրեն Շեխ—Իսլամն ու միւս մեծամեծները և կը կնքեն և գրութիւնը կու տան Յակոբ Կաթողիկոսին, որ զայն կը ներկայացնէ Շահ Սուլեյմանին: Թագաւորը՝ նոյն թուղթին ետեւը հաւանութեան գիր մը կը ստորագրէ, ըստ որում՝ ինչ որ դատաւորները գրած են և վկայած՝ թուղթին միւս երեսը, իրաւացի է. և ես կը հրամայեմ՝ որ այդպէս ըլլայ: Ան կը պատուիրէ նաև Երեւանի իշխաններուն, որ ոչ ոք իր գրածին զէմ չարժի (20):

Յակոբ Կաթողիկոս՝ դատաւորներէն և Շահ Սուլեյմանէն նման վաւերացնելով թուղթեր կ'առնէ նաև 1671ին և 1675ին: Թէպէտ